

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r. la. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Elisée Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*),
Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Alex Milian i Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*),
Miquel Benítez (*escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Cañis, Albert Closas,
Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferrí, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí,
Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F. Mira,
Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon,
Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard
(Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa),
Carles Marquès (Menorca), Anna Sàez (Lleida),
Àlvar Valls (Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS
d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu,
Toni Pau Antic, Albert Balanzà,
Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala,
Bea Cabezas, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira,
Ferran Cases, Antoni Castel,
Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Elisée T. Climent,
Agustí Colomines, Joan Corbera,
Martí Crespo, Joan Esculies,
Jordi Finestres, Manuel Garcia,
Cecília Garrigós, Josep Gifreu,
Xavier Graet, Josep Guia,
Josep Iborra, Maite Insa,
Gani Jakupi, Salah Jamal,
Miquel A. Limón, Jordi Llavina,
Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví,
Josep-Vicent Marquès,
J. M. Martínez Polo,
Jaume Masdeu, Montserrat Minobis,
Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané,
Gustau Muñoz, Joan Nebot,
Ricard Peris, Carles Pont,
Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós,
Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuan,
Jordi Sebastià, Màrius Serra,
Rosa Solbes, Marc Soler,
Antoni Strubell, Jordi Tejel,
Josep-Maria Terricabras,
Felip Tobar, Lourdes Toledo,
Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo,
Manuel València, Melissa Velert,
Sergi Verger, Vicenç Villatoro,
Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué,
Pere Bota, Gina Calvet,
Joan Celià, Rafa Gil,
Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez,
Salvador Llosà,
Glòria Matamala, Jordi Play,
Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta i
Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La descoberta i reconeixement oficial que a les presons iraquianes es tortura l'estat un colp molt fort no sols per a l'administració nord-americana sinó també per a la societat d'aquest país, i de retruc de tot el món. Sobretot la publicació de les fotos dels torturadors i torturats ens han posat davant dels nassos el que ja feia un temps que algun periodista feia esforços per dir i ser escoltat. Les imatges, doncs, són de nou el que ens han impressionat. Unes imatges que posen en qüestió la presència de les tropes dels EUA a l'Iraq i la invasió. Era precisament per evitar coses com aquestes –que feia temps que passaven a l'Iraq– que els EUA justificaren la guerra per derrocar Saddam i l'ocupació del país. I el delictes és més greu encara si es té en compte que el règim de Saddam a l'Iraq era una dictadura, mentre que el Govern dels EUA es presenta al món com una societat lliure i democràtica, com un estat que respecta els drets humans. Amb aquestes fotografies, tot això queda per terra.

Ara bé, a més de la denúncia sense reserves que s'ha de fer de la guerra i de l'ocupació de l'Iraq –i més després de fer-se públiques les fotos i una vegada comprovada la seua autenticitat–, no seria just que l'afer no ens servira per a adonar-nos i denunciar amb la mateixa fermesa que l'Iraq no és l'únic lloc del món –ni l'únic suposat estat de dret– on es tortura. No cal pensar només en estats com Rússia, la Xina o Israel. A l'estat espanyol també tenim casos ben recents de tortures, com ha recollit el Comitè Contra la Tortura de les Nacions Unides. La setmana passada, en el marc del Fòrum 2004 el director del diari *Berria*, Martxelo Otamendi, va recordar que tot just l'any passat la Guàrdia Civil el va torturar a ell i a diversos responsables del diari basc *Egunkaria* amb les mateixes pràctiques que es veuen a les imatges de l'Iraq i que tant han escandalitzat. És lògic que impressionen, però el que no és tan lògic és que només algunes ho facen i altres passen desapercebudes. Com va denunciar Otamendi, fins i tot el jutge que duu la seua denúncia va arxivar la querrela sense ni tan sols arribar a citar-lo.

Encara més a prop que el País Basc, però, hi ha els Països Catalans, on patim aquesta xacra, com bé han denunciat l'Associació Memòria contra la Tortura (AMT) i altres ONG. Precisament l'AMT va difondre un comunicat la setmana passada recordant que “la tortura també és una pràctica habitual a l'estat espanyol, i que se'n fa difícil de pair veure com molts mitjans de comunicació han callat sistemàticament davant els mateixos fets quan s'han produït en el nostre país. És un problema de fotos?” La queixa de l'AMT també és contra els partits perquè no tenen “un comportament prou valent i decidit” per actuar pel que fa a aquest tema. L'AMT, formada per les víctimes de la repressió policial engegada pel jutge Baltasar Garzón l'any 1992, reclama de fa temps que el Parlament de Catalunya faça un pronunciament explícit de suport a les recomanacions de l'ONU per acabar amb aquesta pràctica, que es podria concretar oferint als detinguts un metge de la seua confiança o enregistrar els interrogatoris, i dur després aquest pronunciament al Parlament espanyol. Un pronunciament que els fets de l'Iraq no solament justifica sinó que posa en evidència la hipocresia de qui s'escandalitza allí i calla ací.

Als nostres lectors

El tema de portada d'aquesta setmana analitza a fons l'escàndol de les tortures a l'Iraq un cop s'han fet públiques les fotos de víctimes i botxins. L'ampli reportatge vol anar més enllà de l'escàndol immediat i busca les raons del perquè s'ha arribat a aquesta situació. Una de les raons principals n'és la privatització de la guerra i l'ús indiscriminat i sense control d'empreses privades, és a dir, mercenaris, per fer tot tipus de tasques, fins i tot els interrogatoris. Aquestes empreses pretenen fer oblidar, amb subterfugis, que la Convenció de Ginebra (establerta després de la Segona Guerra Mundial) prohibeix la utilització de mercenaris; malgrat tot, és cert que això no és suficient per cobrir un buit legal que sembla que a ningú no li interessa tancar. Mentrestant, el negoci floreix, no solament a l'Iraq, sinó també a països com Bòsnia, Colòmbia, l'Afganistan, Croàcia, l'Aràbia Saudita, Angola o el Congo.

Oriol Cortacans, coordinador de Món